

Arrest

nr. 130 240 van 26 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 mei 2013 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 mei 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 23 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 28 juli 2010 ontvankelijk verklaard. Op 10 december 2012 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Deze ongegrondheidsbeslissing werd op 13 juni 2013 ingetrokken.

1.2. Op 27 november 2012 dient verzoekster een aanvraag in om toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, met name in het kader van gezinshereniging met haar wettelijke partner die op regelmatige wijze in België verblijft.

1.3. Op 2 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 28 maart 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 27.11.2012 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: O

Voorna(a)m(en): H.U.

Nationaliteit: Nigeria

(...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Het fait dat mevrouw haar medische situatie aanhaalt als buitengewone omstandigheid die haar verhindert terug te keren naar het land van herkomst om daar het vereiste visum te vragen, is achterhaald. Immers, op 10.12.2012 werd de aanvraag tot regularisatie op basis van deze medische redenen afgewezen. Het attest van immatriculatie werd ingetrokken en betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd geoordeeld dat een terugkeer naar het land van herkomst geen inbreuk vormt op artikel 3 van het E.V.R.M.

Aangezien deze weigering werd genomen op basis van een gefundeerde motivering van een arts-adviseur, wordt deze motivering hier gevolgd.

De andere bewijzen die betrokkene aanbrengt (wettelijke samenwoning, ziektekostenverzekering, bestaansmiddelen, huurcontract, blanco strafregister, bewijzen van de relatie) zijn bewijzen voor een inhoudelijke beoordeling ten gronde van de aanvraag en hebben niets te maken met buitengewone omstandigheden, zoals vastgelegd in artikel 12bis §1, tweede lid 3° van de wet van 15.12.1980.”

1.4. Op 15 juli 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Deze ongegrondheidsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 130 239 van 26 september 2014.

1.5. Eveneens op 15 juli 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel wordt door de Raad vernietigd bij arrest nr. 130 238 van 26 september 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, en § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet, van artikel 26/1, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“De beslissing stelt dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden bewijst die haar verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land om ginds een visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke vertegenwoordiger, zoals voorzien in artikel 12bis vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit motief.

Verzoekster had als buitengewone omstandigheden ingeroepen in haar verzoek dat verzoekster sedert 10.08.2010 beschikt over een attest van immatriculatie op grond van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om medische redenen, daterend van 23.03.2009.

De beslissing stelt dat deze feiten achterhaald zijn, daar bij beslissing dd. 10.12.2012 de aanvraag werd ongegrond verklaard.

In de eerste plaats is deze motivering feitelijk onjuist daar de bestreden beslissing voorbij gaat aan het feit dat de beslissing van 10.12.2012 werd ingetrokken.

Ten tweede gaat de motivering voorbij aan het feit dat op het ogenblik van de aanvraag de buitengewone omstandigheden waren diegene die verzoekster aanhaalde. Verzoekster beschikte over een attest van immatriculatie op het moment van de aanvraag. Verzoekster is van oordeel dat de beoordeling dient te gebeuren op het moment van de aanvraag, en niet op het moment van de beslissing.

Artikel 12bis Vreemdelingenwet

§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit

Art. 12bis § 1, 3° Vreemdelingenwet werd dan ook geschonden, door de beoordeling niet te doen op het moment van de aanvraag.

Ten derde, schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM in samenlezing met artikel 12bis vreemdelingenwet, waar het zonder enige proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoekster en de belangen van de Belgische staat, stelt dat de aanvraag onontvankelijk is en daarmee impliciet te kennen geeft dat verzoekster zich tijdelijk kan verwijderen om een visum te vragen.

Verzoekster had in haar aanvraag bij buitengewone omstandigheden vermeld :

“Gescheiden worden van haar partner zou een schending uitmaken van art. 8 EVRM.”

Ten eerste bevat de bestreden beslissing geen motief in verband met het gezinsleven op zich, doordat en zodat artikel 8 EVRM totaal buiten beschouwing wordt gelaten. Er wordt niet gesteld dat het zich tijdelijk kunnen verwijderen van het grondgebied geen probleem zou vormen voor het gezinsleven.

Ten tweede is het alleszins geen proportionaliteitsafweging tussen de belangen van de Belgische staat en van verzoekster. Het gezinsleven zal minstens enkele maanden onderbroken worden. Verzoekster zal in die periode verwijderd zijn van haar partner. Dit alles wordt niet in aanmerking genomen.

Ten derde gaat de beslissing ook totaal voorbij aan het begrip buitengewone omstandigheden, welke niet toelaten een willekeurige invulling te geven. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die maken dat het voor betrokkene onmogelijk of buitengewoon moeilijk is om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

De beslissing gaat voorbij aan de realiteit van het verblijf en het gezinsleven. Verzoekster zelf is sedert 2006 in België, dus ruim acht jaar.

In die omstandigheden verzoekster verplichten om enkele maanden weg te gaan uit België en gescheiden te blijven van haar partner en sociale omgeving, miskent het begrip buitengewone omstandigheden.

De beslissing is stereotiep zonder specifiek rekening te houden met de situatie van verzoekster. Het is niet omdat de door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheden vermeld worden, dat zij zouden beantwoord zijn.

Ten vierde, meent verzoekster dat de bestreden beslissing de hoorplicht van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie schendt.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie :

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Verzoekster meent dat zij had dienen gehoord te worden nu er jegens haarzelf een nadelige individuele maatregel werd genomen. Verzoekster had moeten gehoord worden alvorens die maatregel werd genomen. Verzoekster had dan informatie kunnen geven omtrent het feit dat zij beroep ingesteld heeft tegen de weigeringsbeslissing 9ter dd. 10.12.2012, waarna deze beslissing werd ingetrokken.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekster stelt dat de beslissing van 10 december 2012 waarbij de aanvraag 9ter ongegrond werd verklaard ingetrokken werd en dat haar ziekte bijgevolg een buitengewone omstandigheid vormt die haar belet terug te keren naar het land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de beslissing van 10 december 2012 waarbij de aanvraag 9ter ongegrond werd verklaard ingetrokken werd, maar dat er ondertussen op 15 juli 2013 een nieuwe beslissing werd genomen waarbij de aanvraag 9ter ongegrond werd verklaard.

Verzoekster toont niet aan dat haar gezondheidstoestand een buitengewone omstandigheid vormt aangezien de arts-adviseur reeds geoordeeld heeft dat de ziekte niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing van 2 mei 2013 wordt verwezen naar de beslissing van 10 december 2012 waarbij de aanvraag 9ter ongegrond werd verklaard omdat de nieuwe beslissing van 15 juli 2013 nog niet bestond.

De terugkeer naar het land van herkomst zal geen schending van artikel 3 EVRM inhouden.

De aanvraag tot toelating tot verblijf voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 12bis Vreemdelingenwet.

“Artikel 41, § 2, lid 1 van het Handvest van de grondrechten van de Unie, dat verzoekers ook geschonden achten, stelt het volgende:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”.

Voormeld artikel behelst uitdrukkelijk dat “Eenieder er recht op [heeft] dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld”. Verweerder is evenwel geen instelling of orgaan van de Unie. Een schending van deze bepaling kan als dusdanig in casu dan ook niet op nuttige wijze worden aangevoerd. Tevens moet worden gesteld dat de bestreden beslissing niet kan worden beschouwd als een beslissing waarbij ten aanzien van verzoekers een “nadelige individuele maatregel” wordt genomen. Het betreft hier slechts een bestuurshandeling die een weigering inhoudt om een door verzoekers gevraagd voordeel te verlenen. Bovendien laten verzoekers na uiteen te zetten welke argumenten zij wensten aan te brengen in het kader van het ‘hoorrecht’ dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten wordt evenmin aangetoond.”(RVV nr. 117.480 van 23 januari 2014).

“Waar de verzoekers de schending aanvoeren van het hoorrecht zoals bepaald in het artikel 41 van het Handvest van de Europese Unie kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers zich beperken tot een algemene verwijzing naar artikel 41 van het Handvest zonder te concretiseren welke specifieke omstandigheden ze dan wel zouden hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name de ontvankelijk verklaring van de aanvraag. Verzoekers beperken zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.”(RVV nr. 117.451 van 23 januari 2014).

Verzoekster stelt dat zij gescheiden zal worden van haar partner ingevolge de bestreden beslissing.

“Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. (...)”

Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM temeer niet in een verwijderingsmaatregel werd voorzien. (R.v.St., nr. 157.953 van 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936 van 30 april 2004)(R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007).

Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleden te leiden. (RvV 9 februari 2010, nr. 38 367).

“Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is niet absoluut en artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten”. (RvV 27 november 2009, nr. 34 993) zie ook: (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001).

“De toepassing van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend.” (RvV 9 maart 2010, nr. 39 919) zie ook: (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005).

Het middel is ongegrond.”

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De aanvraag om toelating tot verblijf werd ingediend in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 1 , eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]

Artikel 12bis, § 1, eerste lid en tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of

consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit:
[...].

Op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet is de wettelijke partner van een derdelander met een onbeperkte machtiging tot verblijf van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldaan aan bepaalde voorwaarden. De Raad merkt evenwel op dat overeenkomstig artikel 12bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt zijn aanvraag in principe moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij alle vereiste bewijzen overmaakt.

2.4. Verzoekster voert aan dat ze in haar aanvraag bij buitengewone omstandigheden had vermeld: *“Gescheiden worden van haar partner zou een schending uitmaken van art. 8 EVRM.”*

Nazicht van het administratief dossier bevestigt dat verzoekster melding maakte van verschillende buitengewone omstandigheden. Naast een verwijzing naar haar medische situatie, haar toenmalig bezit van een attest van immatriculatie en de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM, vermeldde verzoekster inderdaad dat een scheiding van haar partner een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing geen motief bevat in verband met deze aangevoerde buitengewone omstandigheid, waardoor artikel 8 van het EVRM buiten beschouwing wordt gelaten en de bestreden beslissing voorbijgaat aan het begrip buitengewone omstandigheden in artikel 12bis van de vreemdelingenwet.

Lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de gemachtigde inderdaad enkel antwoordt op de buitengewone omstandigheden die betrekking hebben op haar medische situatie, het in bezit zijn van een attest van immatriculatie en de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde antwoordt echter niet op de aangevoerde buitengewone omstandigheid die betrekking heeft op de scheiding van haar partner waarvan wordt voorgehouden dat deze een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

2.5. In beginsel is de appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van buitengewone omstandigheden in de eerste plaats een zaak van de overheid. De beoordelingsvrijheid van de gemachtigde ten aanzien van aangevoerde buitengewone omstandigheden doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds in concreto dient te worden beoordeeld in het licht van alle gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502; RvS 18 september 2008, nr. 186.352). De motivering moet in dit opzicht ook draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486).

Toegepast op situaties waarin een aanvraag om toelating tot verblijf wordt ingediend op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet, houdt de motiveringsplicht voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem in de aanvraag aangevoerde concrete buitengewone omstandigheden in het algemeen niet worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723; RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Door geen motivering te verschaffen met betrekking tot de concrete aangevoerde buitengewone omstandigheid die betrekking heeft op de scheiding van haar partner waarvan wordt voorgehouden dat deze een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, is de bestreden beslissing onvolledig gemotiveerd. Dit motiveringsgebrek maakt dat de bestreden beslissing niet als draagkrachtig kan worden beschouwd.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota geen echte repliek geeft op het betoog van verzoekster. De verwerende partij beperkt zich tot de stelling dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending inhoudt van artikel 8 EVRM en dat opdat een vreemdeling zich op artikel 8 EVRM kan beroepen er sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie en dat het nagenoeg onmogelijk moet zijn om een gezinsleven in het land van herkomst te leiden.

Dit betoog van de verwerende partij komt neer op een a posteriori motivering die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier. Door a posteriori te pogen een motivering te voorzien, worden de hierboven vastgestelde schendingen van de formele motiveringsplicht, artikel 8 EVRM en artikel 12bis van de vreemdelingenwet door de verwerende partij niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Het enig middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verdere bespreking.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 mei 2013 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES